

§ 7. 1. Prawo do używania tytułu oficera dyplomowanego przez oficerów wymienionych w §§ 2—5 stwierdza Szef Departamentu Kadr Ministerstwa Obrony Narodowej przez wydanie na ich wniosek odpowiedniego zaświadczenia na podstawie przedstawionych dokumentów.

2. Oficerowie, którzy ukończą wyższe studia w Akademii Sztabu Generalnego imienia Generała Broni Karola Świer-

czewskiego po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, nabywają prawo do używania tytułu oficera dyplomowanego z dniem uzyskania dyplomu ukończenia tych studiów.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: *M. Spychalski*
Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Wicha*

80

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 18 marca 1958 r.

w sprawie zwolnienia od podatków przychodów osiąganych przez repatriantów z drobnych zakładów rzemieślniczych i przemysłowych, pracy chałupniczej oraz przemysłu ludowego i domowego.

Na podstawie art. 3 ust. 2 pkt 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym (Dz. U. z 1950 r. Nr 49, poz. 449 i z 1955 r. Nr 22, poz. 139), art. 11 ust. 2 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1957 r. Nr 7, poz. 26) oraz art. 5 ust. 3 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41 i z 1956 r. Nr 44, poz. 201) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 7 grudnia 1956 r. w sprawie zwolnienia od podatków nowo zakładanych drobnych zakładów rzemieślniczych i chałupniczych oraz przemysłu ludowego i domowego (Dz. U. Nr 60, poz. 289), zwanego dalej „rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 7 grudnia 1956 r.”, rozciąga się na przychody repatriantów, którzy powrócili do kraju po dniu 31 lipca 1956 r., osiągane:

- 1) z drobnych zakładów przemysłowych, uruchomionych w czasie od dnia 1 kwietnia 1957 r. do dnia 31 lipca 1959 r. na terenach określonych w § 1 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 7 grudnia 1956 r.;
- 2) z drobnych zakładów rzemieślniczych, drobnych zakładów przemysłowych, pracy chałupniczej, przemysłu ludowego i domowego, uruchomionych w czasie od dnia 1 kwietnia 1957 r. do dnia 31 lipca 1959 r. — na tere-

nach określonych w § 1 ust. 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 7 grudnia 1956 r. w miejscowościach o liczbie mieszkańców ponad 10.000, z tym że w przypadku tym okres zwolnienia ogranicza się do jednego roku;

3) z drobnych zakładów rzemieślniczych, pracy chałupniczej, przemysłu ludowego i domowego, uruchomionych w czasie od dnia 1 sierpnia 1958 r. do dnia 31 lipca 1959 r. na terenach i w warunkach określonych w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 7 grudnia 1956 r.

2. Za drobne zakłady przemysłowe w rozumieniu niniejszego rozporządzenia uważa się zakłady, w których nie zatrudnia się ani pracowników, ani członków rodziny, a jeżeli chodzi o zakłady uruchomione na obszarze określonym w § 1 ust. 2 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 7 grudnia 1956 r. — zatrudnia się nie więcej niż jednego pracownika najemnego lub jednego członka rodziny. Małżonka nie zalicza się do osób zatrudnionych.

3. Przekształcenie pracy chałupniczej lub przemysłu domowego albo ludowego w drobny zakład przemysłowy bądź odwrotnie nie stoi na przeszkodzie do korzystania z przyznanego zwolnienia od podatków.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. *J. Trendota*

81

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 5 marca 1958 r.

w sprawie dodatków funkcyjnych dla sędziów, członków Biura Orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz asesorów sądowych.

Na podstawie § 8 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 października 1957 r. w sprawie uposażenia sędziów, członków Biura Orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz asesorów i aplikantów sądowych (Dz. U. Nr 54, poz. 262) zarządza się, co następuje:

§ 1. Sędziowie i asesory sądów powszechnych, sędziowie sądów ubezpieczeń społecznych oraz członkowie Biura Orzecznictwa Sądu Najwyższego, którym powierzono pełnienie funkcji w Ministerstwie Sprawiedliwości, otrzymują dodatki funkcyjne przewidziane w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie dodatków funkcyjnych i służbowych dla pracowników państwowych (Dz. U. Nr 14, poz. 94 z późniejszymi zmianami) w następującej wysokości:

- 1) dyrektor departamentu, radca ministra — stawka 1,
- 2) wicedyrektor departamentu — stawka 2,
- 3) naczelnik wydziału, wizytator sądów, starszy inspektor, starszy radca do spraw. . . — stawka 3—2.

§ 2. Pracownicy sądowi wymienieni w § 1, którym powierzono pełnienie funkcji w Centralnym Zarządzie Więziennictwa, otrzymują dodatek funkcyjny według zasad stosowanych w Centralnym Zarządzie Więziennictwa i w wysokości odpowiadającej sumie dodatku przewidzianego dla zajmowanego stanowiska i dodatku więziennego, przysługujących funkcjonariuszom Służby Więziennej zajmującym takie same stanowiska.

§ 3. Pracownikom sądowym wymienionym w § 1, którym powierzono funkcję dyrektora Ośrodka Doskonalenia Kadr Sędziowskich i Prokuratorskich im. T. Duracza w Warszawie, przysługuje dodatek funkcyjny w wysokości 350—500 zł miesięcznie.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1957 r.

Minister Sprawiedliwości: w z. *St. Walczak*